

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIO
LIBRERIA ESPANYOLA,
Rambla del mitj, 20,
BARCELONA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA.

Espanya, trimestre. . . . . 8 rals.
Antillas (Cuba y Pto. Rico). . . 16 »
Estranger. . . . . 18 »

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

LA FIGUERETA.

¡Á n' aquet temps quin es lo espanyol que no la fá la figuereta!

DIJOURS GRAS.

—Trinch, trinch!....
 —Noya, mira qui hi ha.....
 —Hi ha un senyor de mitja edat que demana por vosté.
 —Dígali que passi...
 Al cap de un moment entra á casa mèva 'l senyor Lopez.
 —Ola, tu per aquí ¿Qué 't porta?
 —Res: qui hi determinat fer Campana 'l dijous y vinch á avisarte perque al dimars tingas llest tot l' original.
 —Lo dijous? Y de quin sant?....
 —Qué no sabs que 'l dijous, es *dijous gras*....
 —¡Ah, vatua nada! Dijous gras has dit y entench perfectament la tèva idea. Vols un número de la *Campana* aixèrit y de gresca que conmemori una diada tan senyalada en los temps de penas y disgustos á qu' hem arribat; y jo procuraré ferte'l de la millor manera que sábiga, procurant, que satisfassi al públich y procurant ademés que 'l públich te donga en cambi un dijous..... que 't vaja gras.

Donada comte de la conversa que justifica la sortida d' aquest número, aquí 'm tenen vostés buscant l' etimología de la diada de avuy.

Lo dijous gras de segur vá ser inventat en temps dels frares.

En l' época de la llana—que edat de la llana hi ha hagut al mon, de la mateixa manera que hi ha hagut edat de la pedra y edat del bronze,—en la época de la llana, quan al home que no dejunava, surtia un dimoni y se l' enduya al infern de viu en viu, cosa que no 's véu are ab molta freqüencia, tal vegada perque al infern, lo mateix que á Barcelona ja no hi ha pisos per llogar, en aquella época de penitencia y de ideas primitives, se consideraba al home més aprop dels camells, qu' are.

Lo camell es un animal; y l' home en aquell temps era un animal també.

Lo camell quan ha d' emprendre un llarch viatge á través del desert, ahont ja sab que no té de trobarhi una gota d' aygua ni una herboteta per remey, acostuma á fer provisió, menjant per quinze dias, y remugant durant lo viatge lo que ha menjat.

La quaresma era en aquell temps un desert de set senmanas, ahont tampoch hi havia una gota d' aygua, ni una farigola, per ferne sopas; y l' home que havia de atravessar lo desert de la quaresma, lo mateix que 'ls camells se preparava y en un dia—qu' era precisament un dijous—menjava per las set senmanas.

Veus' aquí l' origen del dijous gras.

S' han perfeccionat los temps.

Avuy qui més qui méns se riu de la quaresma y dels dejunis: l' home no té ja las tragaraderas que té 'l camell, y ha adquirit la costum de menjar duas ó tres vegadas al dia y de pahir duas ó tres vegadas lo que menja.

Però 'l dijous gras, aquest dia notable en que 's menjava fort y 's bebia en gran; lo dijous gras, aquesta festa dedicada á l' incontinenca; lo dijous gras, tan agradable al paladar no ha pogut desapareixe, junt á las causas que 'l motivavan.

La quaresma, aquella dona de set péus, que pinta la caricatura popular, á copia de no menjar s' ha anat escanyolint, y avuy es ja una vella que no pot aprofitarse.

Avuy la quaresma ja no es sombra de lo qu' era; y en cambi 'l dijous gras que menjava bè,

que bebia bè, que disfrutava bè, está avuy tant *gras*, tan roig, tant campant com lo dia en que vá neixe.

Una proba de que viu lo dijous gras, es que aquesta diada s' ha desrollat de una manera portentosa.

Y una proba de que s' ha desrollat es que per molts es dijous gras tot l' any.

No 'u es pèls pobres periodistas de oposició, ni pèls mestres d' estudi, ni pèls tenedors de la deuda, ni per tots los fills de la senyora miseria.

Però ho es y molt *gras* per cert, tant *gras* que ab l' olor solzament embafa als qui s' ho miran, ho es pèls que cobran del estat, pèls que tenen á la butxaca la clau del rebost del presupuesto.

Es molt *gras* veure á n' en Cánovas trampejant y sostenintse contra tot y contra tots.

Ja poden fer lo que vulgan: ja poden analizar y buscar perque hi es: ja poden examinar l' estat de l' opinió pública; ja poden escoltar lo que tothom diu y tothom murmura: al cap de vall trobaran sempre una cosa.

En Cánovas té la payella pèl manech: en Cánovas gira la truita.

Aquest es avuy lo secret de que tot l' any es per en Cánovas dijous gras.

Vostés s' afanyan y treballan y apenas menjant.

Aixó sí, sigan rics, sigan pobres pagan tetas las contribucions imaginables: si son rics las pagan directament; indirectament si son pobres: si son rics mediant lo recibo que 'ls donan; si son pobres, sense recibo, que de tots modos ja 's cuidan de descontals'hi 'l tant á la plassa quan van á la compra ó de carregals'hi 'l tant l' amo de la casa, quan van á pagarli 'l lloguer.

Y en cambi ¡quans de vostés que contribuixen al dijous gras dels altres, noson considerats com ilegals; quans de vostés no tenen vot si quiera, per tenir lo consol del célebre Bertoldo, lo consol d' escullir l' arbre en que tenen de penjarlos!....

Aquest any coincideix lo dijous gras ab un fet important.

Mentres vostés se 'n van á fora tal vegada per no perdre la costum, tal vegada, més afortunats, á menjarse una modesta truiteta de cansalada y butifarra; mentres vostés ab tota la bona fé del mon, celebran la tradicional diada, resulta que s' están acabant de fer unas eleccions, y que alguns mortals que tenen grans influencias y molts simpatias entre 'ls difunts del cementiri que disfrutàn vot electoral, surten elegits concejals de la segona capital d' Espanya.

Aquests qu' entre 'ls vius no coneixen á ningú, y ningú 'ls coneix: aquests que en més petita escala seguixen las tradicions en boga avuy al dia de agafar la payella pèl manech: aquests imitadors del gran cuyner D. Anton: aquests sers tranquils y despreocupats, mentres girarán la truyta satisfets, podrán esclamar:

«En dijous *gras* vám neixe ¡Quin dijous *gras*, mes *gras*!....»

P. K.

¿QUI 'N SAP UN?

POESIA QUE POT POSAR EN SOLFAS QUI HO VULGA FER.

Com que som á Carnestoltas
 y jo 'm tinch de disfressar.
 corro,
 busco,
 miro
 trio

si un nou trajo puch trobar.

Desde 'l mes petit drapayre
 al bazar lo mes grandió,
 desde 'l noy qu' encara vá á Llotja
 al artista mes famós,
 tots me dihen: —Es en vá
 corri,—busqui,—miri,—trihi,
 cap nou trajo trobará.

Res de nou per mes que rodi
 en disfressas trobars' pot,
 pues tot l' any si bè 's repara
 Carnestoltas es per tot.

Una cara sens careta
 no 's veu pas en los dos mons,
 que tothom molt bé disfressa
 per bé ó mal sas intencions.

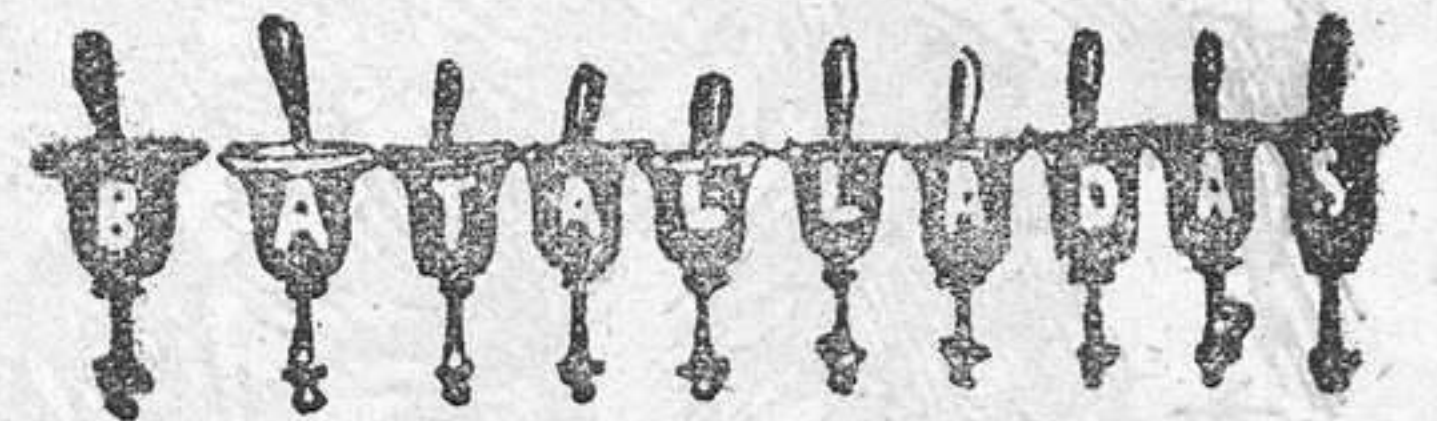
Disfressat, diu que l' estima,
 qui desitja veure 'l mort;
 qui l' enveja, mentint sempre,
 diu li vol molt bona sort.

L' usurer que á tots escanya
 se disfressa de devot;
 l' ignorant, de pou de ciencia,
 d' home honrat, lo lladragot;

L' ambició, de passió noble,
 lo mentir, de bon humor,
 d' ignocencia la malicia,
 de fidel, l' amich traydor;
 ab això ¡ay! es en vá,
 corri,
 busqui,
 miri,
 trihi,
 ab això tot es en vá,
 cap nou trajo trobará.

D' aquest modo me responen
 tots los que m' han dit son vot,
 y á personas.... que 's disfressan
 jo no vull dar cap pebrot.
 Adeu donchs, ¡oh Carnestoltas!
 las disfressas deixo já,
 com durant tot l' any ne corren
 cap nou trajo puch trobar.

MARGARIDETA CARBONERA.

Se fan las eleccions durant lo Carnestoltas.
 L' Ajuntament que surti anirá disfressat tot l' any.

Per després de las eleccions s' anuncia un ball de gobernadors.
 Lo resultat general de las eleccions se coneixerá ja entrada la quaresma.
 ¡Quina situació!
 Pot fé 'l católich, y 's permet fer ballar als gobernadors en temps de quaresma.

¿Volen veure una quadrilla magnífica?

Lo rus disfressat d' ós
Lo prusiá disfressat de guineu
L' Inglaterra de rata sabia
Y la Turquia d' ánech

Després del concert europeo, en lo qual Espanya hi toca las campanillas, se sent lo rigodon ab acompañament de tiros y canonadas: la quadrilla s' embolica, la rateta sabia s' escama, l' ánech vol fer l' mateix; pero com que fá l' ánech, la guineu l' agafa pèl coll, l' ós per las alas y se 'l reparteixen.

Al govern se l' hi antoja fer las eleccions pèls vols de Carnestoltas.

Vostés dirán lo que vulgan; pero haurán de confessar que 'l govern no está tant mal com diuhen.

Al menos encare está per fer la brometa.

Ab lo resultat que donarán las eleccions qu' están celebrantse, veurán una cosa.

Veurán que Barcelona entera s' ha disfressat. Barcelona es democrática: aixó tothom ho sab. Donchs no s' hi enfundin.

La democrática Barcelona sortirà disfressada de conservadora.

Però adverteixin una cosa: 'ls conservadors l' han presa pèl seu comte, y vulgas que no l' han disfressada aixís.

Lo papèr de l' Estát á 10'80.

Aquesta cotisació ja no es una màscara duent, sino un mascarón.

Tres ó quatre anys endarrera, 'l dijous grás era un verdader dijous grás per la classe trevalladora.

Tres ó quatre anys endarrera la situació anava disfressada de liberal.

Avuy vá disfressada de burot y en los portals la trobarán cobrant los drets de consums.

Entre 'ls balls de màscaras que durant la present temporada han cridat l' atenció, los més lluits y ben concorreguts son sens dupte 'ls de las societats Latorre y Romea, que 's donan en lo Teatro del mateix nom.

Lo escullit del públich y la riqueza d' alguns disfressos, feyan dir á un amich méu que té no mes que un metro d' estatura:

—Totas las cosas xicas son bonas; aquí tenui al teatro Romea, que fá la pòls als grossos.

Al Gavilan fán una cabalgata.

La cabalgata del Gavilan representarà l' entrada de Hernan Cortés á Méjich.

Jo ja 'm figuro 'ls nostres nèts sociós del Gavilan del porvenir, fent també una cabalgata.

La cabalgata dels nostres nets representarà l' entrada de 'n Cánovas al presupuesto.

Al Sr. Elduayen, gobernador de Madrit l' han donat de baixa.

Vels hi aquí un senyor que li han tret la careta de gobernador civil.

Reflexió de un misántropo;

—¿Per que tots los qu' esbroncan se tapan la cara ab una màscara?

¡Ah! tal vegada ho fan perquè comprenen que si anavan descuberts, lo doble de lo que diuhen als altres, podrian dils'hi á n' ells.

Lo partit democrata aquest any no 's disfressa ni pren part en las eleccions.

Y després vagin dihent que 'l partit democrata no es un partit serio.

¿Qu' es la conciliació formada per un Cánovas? Una mascarada.

Hi ha moderats disfressats de liberals; y liberals disfressats de moderats.

Tots s' han posat lo mateix uniforme y á tots los vá malament.

N' hi ha que 'ls hi vá estret y ab los cotzes l' esbotan; y n' hi ha que 'ls hi vá amples y se 'ls arruga ó amatxoca.

Tractavan de fer goig, y 'l veure 'ls mortifica.

¡¡MADURS!!

Jo, que tota la setmana en llegir no soch curiós, y que sols per *La Campana* (perque així 'm dona la gana) gasto una pesa de dos, un dissapte, no sabia que 'l méu vot no sigués bó, quan ab mes rabia llegia que tant sols votar podía qui pagués contribució.

Al saber semblant noticia y creyent que ab mala sombra se 'm tractava ab injusticia, del meu vot ab la avaricia vaig aná á comprá una escombra.

Vaig escombrar lo carrer, y llogant un carretó un memorial vaig fer (que ja qui sab hont deu ser.....) per pagar contribució.

Y vaig ferho sobre tot porque ningú, ni per broma me tractés may de xicot, poguent dir jo *tinch lo vot*, si senyors, soch tot un home.

Mes, la rabia 'm torná á creixe quant vareig veure en cert lloch de *La Campana* mateixa, que ja dar lo vot no 's deixa ni als escumbriayres tampoch.

Tant l' encono 'm mortifica que fins jo maieix m' assoto, puig *La Campana* que pica sempre, ab la lámmina, indica que 'm poden tractar de *ex-voto*.

¡¡Ah madurs!! si grans estesas de *ex-votos* voleu, es prova que habeu fet molts malesas y que fareu ab las mesas alguna malesa nova.

Puig aquell que está malalt y quan fa una prometensa fa *ex-votos*, ja 's creu fatal, per 'xo crech que miréu mal lo negoci que 's comensa.

Però.... voteu descansats que 'ls demócratas no votan; mes, no anéu atribulats porque pot se 'ls resultats siguin d' aquells que 'us esplotan.

Voteu persona *senzilla* que recordi Barcelona com lo nom que encare *brilla* d' un Marqués de Ciutadilla y d' un Don Manuel Girona.

Que seguint sas opinions en *destruir* siga mestre, comensant destruhint fonts; que 'ls expedients, ab rahons los entretenga un trimestre:

Que no estiga *per fanals*, (que l' hi agradi *aná á las foscas*) que á tots fassa esquitxá 'ls rals, y que hasta 'ls municipals passin lo temps *matant moscas*;

Y per no allargarme més, que de cosassas may vistas nos fassi veure ún excès, com bruticia en los carrers y mes bruticia en las llistas.

Y ja que havem comensat dels cranchs seguintne la sort, ¡atrás! fins haver lograt convertirne la ciutat en poble de mala mort.

GESTUS.

Uua cosa estranya. Al espavilat editor de la *Campana* l' hi diuhen Ignocent.

Vostés coneixerán molts donas aixericidas que 's diuhen Cándidas.

Y algun home lleig que 's diu Angel.

Y mes d' un orgullós que 's diu Modest.

Aixís se comprén que hi haja un poble que 'n digan poble Sech, y que á pesar de ser tant sech, tant aixut y tan amich de pocas paraulas se disposi á fer lo Carnastoltas més divertit que hi haurá á Barcelona.

Máscaras que propesém pèl próxim Carnastoltas.

Lo *Diari de 'n Brusi* podrà disfressarse de majordona, desfent la xocolate y menjantse las crostas de una torrada.

La *Imprenta*, de costurera que al sortir del cbrador se deixa fé l' amor pèl xitxarello de més rumbo.

La *Crónica*, de cantinera del batalló de veteranos.

La *Gaceta*, de polla guapíssima y pobre, que si bé sab conservar com fins are ab lo temps farà un bon partit.

La *Correspondencia de Barcelona*, de la dona de una companyia acrobática que toca 'l bombo y fá cabriolas.

Lo *Anunciador Catalá*, de venedora de mistos y periódichs.

Y 'l *Correo de Cataluña* de monja que broda escapularis carlistas.

Es una iglesia duhen avuy un noy á batejar.

Lo capellá:

—¿Quin nom vol posarli?

Lo padrí:

—¿Que vol que l' hi digui jo, pobre de mí! Póssili 'l sant del dia.

Lo capellá mirant lo calendari:—8 de Febrero, San Juan de Mata.... ¿L' hi agrada Joan de Mata?

—¿Que vol que l' hi digui, aixó de Mata 'm sembla que fá carlí!... ¿Qué no podría posarli dijous grás?

ESBRONCHS.

La Campana també 's disfressa.

Se posa una gorra de dormir vermella, que avuy com avuy en lo diccionari de las cosas legals é ilegals, no té nom, una careta de conservador per dissimular més bé y un uniforme vell de soldat carregat de créus y de llantias.

**

Ja som al carrer.

—¡Ola! Ja 't conech fulano que 't dius Manel. ¡Uy! Quinas botas portas tant brutas! no trobas que l' arcalde fá mal fet en no escombrá 'ls carrers? No vajas de nit, que 'ls fanals son apagats y podrian robarte.... ¡Oh y ab la lladregada que are corra!... Més val que á las nits t' estigas á casa téva á tocar lo violí. Fés com en Girona....

En Manel me mira y se 'n vá, sense tornar-me paraula, roig com un arcalde quan lo govern y 'l sufragi 'l treuhen del puesto.

**

Més avallet:

—¿D'hont vens Pepet? M'hi jugaria, si 'l tingues, lo cárrech de diputat provincial, que vens de ca' l' sastre á pendre la mida de una casaca, per que dintre de poch la necessitarás, y are t' has engreixat y la que duyas dos ó tres anys endarrera en las ceremonias oficials, t' era estreta. ¡Brabo, home, m' alegre de que 't probi tant, aixó de cambiar d' aires! No t' olvidis de passar per ca'n Corrons que ven ulleras molt bonas: fins ne ven de llarga vista per veure lo que ha de venir.

En Pepet sembla que s' infla, y se 'n vá també, sense dir una paraula, tirantme una mirada de despreci.

**

Més enllá:

—Vina aquí, Miquel, vina aquí.... ¿Com es que 't presentas candidat per regidor? ¿Qué t' vá anar molt bé l' altra vegada que vas serne? ¿Qué no veus que 'ls téus companys no hi van? Mira que 'ls bons demócratas deuhen fer política per servir al partit y no porque 'l partit los serveixi!....

En Miquel se 'n vá sense escoltar lo final de la filípica, perque s' está fent l' escrutini, y necessita saber los vots que ha tret.

D. Francisco!... ¡Vosté propietari, advocat, diputat á Còrts y pretendent á arcalde, diu que 'n Girona no l' ha posat á la llista... ¡Se recorda de quan feyan las eleccions los sagastins? Donchs recórdinse y pensi ab aquell refran que diu: «Tal farás tal trobarás.»

D. Francisco gira la cara, me la respalla, al girarse, ab la patilla esquerra, y 'm deixa com un estaquirot.

¡Com tornan los temps que han passat!..., Déu méu ¡com tornan!
Los nostres avis, en temps dels frares, quan venia 'l Carnestoltas cridavan:

—¡A setze! ¡A setze!... A setze 'l ví!...
Y are en temps de conservadors, de cousums y aviat de frares, també vá á setze! ¡A setze!... A setze 'l ví!...

Una á un:

—De que 't disfressas Camilo?

—De lo que soch Carmeta.

—¡Y qu' est tú?

—Ay, ay ¡no'u sabs? Tenedor de la deuda.

—Y 't disfressarás de tenedor de la deuda?

—Exactament.

—¡Com te posarás?

—Me faré un traje complert, compost de barret, livita, armilla y pantalons, de paper de l' Estat....

—Que vols que 't diga Camilo: ab tant paper de l' Estat me sembla que farás un *paper molt trist!*

Passa un individuo disfressat d' esqueleto. Un candidat á concejal, se li acosta y l' hi pregunta:

—Escolti y dispensi: ¿que ja ha votat vosté?

Un conservadó animal ahí 'm vingué á preguntá:

—Com me tinch de disfressá?

—Disfressis de liberal y ningú 'l coneixerá.

Conech un mestre d' estudi que s' ha disfressat de capellá.

—¿Per qué 't disfressas aixís? l' hi preguntava la séva dona.

—Perque potsé 's pensarán que hi estat ab la facció y 'm pagarán los atrassos.

A una noya que 's queixaba á un jove de falta de careta, l' hi digué aquest:

«Dius que 't falta una careta

per poderte disfressá?...

Donchs no 't pintis Marieta

y ningú 't coneixerá.»

Estava desconsolat un xicot que tenia un pam de nas, per no trobar medi de disfressarse.

—Home, va dirli un qu' estava de gresca, disfressat de xato.

—Prou voldria ferho; pero es lo cas que no trobo cap nas que 'm vinga.

Deya un jove corrido:

—A mi no m' han passat cédula electoral.

—¿Est propietari?

—No.

—¿Capacitat?

—No tinch cap títol.

—¿Ets al menos municipal ó escombriare?

—Fuig de aquí.

—Y donchs?

—Jo me la corro ab quatre ó cinch donas, no treballo, tinch inglesos, retiro tart, jugo y de tant en tant me poso alegre....

—Y pér fer totas aquestas habilitats que fás vols cédula?

—Naturalment: ¡no la donan als difunts? Donchs jo soch un calavera.

CANTARELLAS.

M' agradan los teus ulls, nena, perque son negres com moras; pro més m' agrada, ho pots creure un bon ápat en la fonda.

N. LL.

¿Per que só escribent no aproban si á una sastressa pretench? Com no tinch de que fer mànigas, ¡vels'hi aquí 'l perquè 'm convè.

C. DE A.

Serafi, casta paloma, ángel del cel pur y cast, escolta, escolta una estona ¡vols deixarme quatre naps?

F. R. y G.

Sabrás qu' en lo ball de máscaras vaig veure't niña ahí vespre: anavas tan descarada que al moment te vaig coneixe.

F. R. y G.

No t' envejo 'l ser bonica, ni aquest peuhet tan bufó, ni 'l tenir la boca xica ni aquest llabi de pinyó.

Sols envejo y es precís perque passo grans apuros ton cor y quinze mil duros que 'm faltan per ser felís.

M. J.

CUENTOS

Un gitano 's confessava d' haver robat una corda.

Al veure la gran penitencia que l' hi imposá 'l confessor, digué per sí:

—Dimontri! Si l' hi arribo á dir que al capde-vall de la corda, hi havia un burro lligat, me balda!

Quan feyan agafadas de pobres y 'ls tornavan al seu poble, los municipals varen sorprendre un noy parant la má davant de uns senyors.

Varen durlo á cala Ciutat, y al trobarse davant de l' arcalde: digué 'l noy:

—Jo no demanava pas caritat.

—Y donchs que feyas ab la má parada davant d' aquells senyors? preguntá 'l municipal.

—Miraba si pluvia.

EPIGRAMAS

Ja pochs dias s'ha casat ab un pilot la Carlota, y are tothom del veynat l' anorena per pilota.

G. V.

Dos y dugas de segú déu ser igual senyó Ambrós... —Está clar que tot es hu —No, si acás tot será dos.

E. T.

PROBLEMA ARITMÉTICH.

Buscar un número que sumadas totas sas xifras donguin 20 y que succeheixi lo següent: la suma de las desenenas y centenas igual á la xifra de los milers sumada ab las unitats; la xifra de las unitats la meitat de la xifra de las desenenas y aquesta la meitat de la xifra dels milers.

MARIANO CADAFET.

TRENCA-CLOSCAS.

Furadán be no penso ab diné.

Ab las lletras que forman aquestas paraulas escriure un refrán catalá.

DESGANAT DE REUS.

TORTURA CEREBRAL.

Estant en una reunió ab mon amich Lluís, notable tocador de flauta, varias senyoretas varen insistir en que la toqués. Mes ell siga per vergonya ó no sé perque, no s' atrevia á ferho, fins que jo li vaig dir. —Lluís, au, sona de una vegada, ó sino donarás á coneixe qu' ets de la antigua y clerical ciutat..... que forman dos paraulas que han mediat en aquesta conversa. ¿Quina ciutat era aquesta pregunta jo?

MESTRE JAN.

SINONIMIA.

Creurias are xicot que sent rich sempre tot duch, sent casat ab bella tot y tenint títol de duch?

Quan tinch ganas de ballar, alguna tot prefereixo, y si al café compareixo per una tot solch gastar.

Lector no has de valer res, sino sabs treure lo qu' es.

J. TEVLAC Y ATAM.

XARAPA

I.

La primera sol negar, tersa y una 'n tinch de beta, dos la Laya 'l té bufó que l' hi escau y la fá bella, tersa sempre fa soroll y es l' espant de las donetas. Rumia bé y si no 'u trobas, pensa que ab lo tot s' hi pesa.

MILORD TRONAT.

II.

Primera es bona per heure, segona es lletra vocal, tercera fá pó ó fa mal y 'l tot serveix per distreure.

MAGARRINYAS.

ENDAVINALLA.

Ne soch tant llaujera—que 'l vent se m' emporta, y á voltas tant peso—que un bou no 'm pot moure, M' escoltan los neos—ab ansia devota, y á voltas sentintme—escup foch sa boca. Quan soch d' ells amiga—suspeja me troban si soch sa enemiga—la suspensió 'm volta. Me fan trasparente,—me fan fins de roba y 'm fá la quitxalla...—dir mes fora sobra.

C. DE ANGUNIAS.

(Las soluciones en lo próximo número).

Imp. de Enrich Villegas.—Pelayo, 30.—Barcelona.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.